

Luzana Štelbaská

Ilustroval Ján Kurinec

NEVERÍM VLAŠTNÝM OČIAM

Taržanky, škriatkovia a jednorožce

Albatros

Neverím vlastným očiam

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská

Neverím vlastným očiam – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Luzana Štelbaská

Ilustroval Ján Kurinec

NEVERÍM VLAŠTNÝM OČIAM

Taržanky, škriatkovia a jednorožce

Albatros

***Inšpirované skutočnými udalosťami, ktoré sa odohrali
vo Vysokej pri Morave počas pandémie koronavírusu
od marca do júna 2020.***

Text © Zuzana Štelbaská, 2023

Illustrations © Ján Kurinec, 2023

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tištěné verze 978-80-566-3689-3

ISBN e-knihy 978-80-566-3723-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3724-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3722-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ZÁHADNÉ ODKAZY

Tarzanka

„Videla som ju, naozaj, na vlastné oči, aha, mami, na tieto moje dve vlastné oči som ju videla!“ poskakovala Zozo po kuchyni. Netrpezlivo ťahala mamu za rukáv.

„Neťahaj ma, vylejem polievku,“ snažila sa ju mama odtlačiť.

„Ale ty ma nepočúvaš,“ zavýjala Zozo.

Mama si vzdychla, odložila polievku do chladničky a sadla si. „Už ťa počúvam.“

„Bola tam Tarzanka,“ vyliezla Zozo mame do lona. „Takáto malá, asi ako moja dlaň.“

„Kde bola? Čo bola?“ nerozumela mama. „Hovor zrozumiteľne, Zozo.“

KTO JE ZOZO?

ZOZO JE 3D: DROBNÁ. DÔVTIPNÁ. DIVOŠKA.

NAJRADŠEJ MÁ: KOSTÝMY DIVÝCH MAČIEK

KEĎ JE VNÚTRI: STAVIA BUNKRE

KEĎ JE VONKU: CHYTÁ ŽABY, PAVÚKY A CHROBÁKY,

PORIADNE ICH PREŠTUDUJE A VEČER ICH VŽDY

ŽIVÉ A ZDRAVÉ VYPUSTÍ

NEZNÁŠA: SÚŤAŽE – AKÉKOL'VEK

„No Tarzanka! Bola tam Tarzanka. Takáto malá a schovala sa do trávy. Ale kým sa schovala, celkom jasne som ju videla. Mala žltú kapsu, aha, veď sa pozeraj, mami! Žltú kapsu mala takto krížom cez seba. Na hlave mačacie uši a vzadu mačací chvost. Bola tenučká, asi ako ja. Len kožu nemala ružovú, ale takú zelenosvetlovo fľakatú. Vieš si to predstaviť?“

„Zelenosvetlovú?“

„Áno, ako keď slnko svieti cez stromy, chápeš? Aby sa mohla maskovať.“

„Tarzanka...“ zamyslela sa mama. „To je nejaká škriatkuľa?“

„Ale čosi, mami! Škriatkovia sú ešte menší. Tých som zatiaľ nevidela.“ Zozo zoskočila z mamy a bežala k oknu. „Vždy som vedela, že sú tam Tarzanky. Ale ukázali sa mi až teraz. Prečo až teraz, mami?“

„Netuším,“ dvihla mama plece, „veď som doteraz o Tarzankách nemala ani šajnu. Kde presne si ju videla?“ Mama otvorila dvere na terasu. Obe vyšli von. Zozo sa rozbehla do záhrady. „Počkaj na mňa!“ volala za ňou mama. „Neotváraj bránku, aby Kača zas neušla!“

KTO JE KAČA?

KAČA JE 3Š: ŠIKOVNÁ. ŠIALENÁ. ŠPIÓNKA.

NAJRADŠEJ MÁ: DLHÉ PRECHÁDZKY

KEĎ JE VNÚTRI: ŇUCHÁ PO CELOM DOME

KEĎ JE VONKU: ROBÍ SRNKY A LIETA AKO BESNÁ

NEZNÁŠA: ZÁHRADNÚ HADICU

Neskoro. Zozo otvorila bránku a Kača vybehla do sadu.

„Tu, mami! Tu presne to bolo!“ ukazovala Zozo na trs trávy pod hruškou.

„Ony tu bývajú?“ obzerala si to miesto mama. Nenašla tam nič nezvyčajné.

„Nie, veď bývajú na lúke, čo nevieš?“ zúfala si Zozo, ako môže mama nevedieť také dôležité veci. „Na lúke majú hniezda, hore na stromoch. Dolu v koreňoch bývajú škriatkovia. A jednorožce vedia vojsť do stromu, do vody alebo do kameňa. Podľa toho, či sú stromové, vodné, kamenné a tak.“

„Jednorožce?“ vypleštila mama oči.

„Podme, podme, podme, prosím, mami, mami, mami, podme tam, teraz hneď!“ Zozo sa vrhla na mamu. Skákala a ukazovala k lúke za domom. „Keď sa mi Tarzanka ukázala v záhrade, tak sa mi určite ukáže aj na lúke. Podme, podme, podme!“

„No dobre,“ odfúkla mama. Mala v pláne upratať kuchyňu, vyčistiť záhradu a pozrieť si starý film. No vedela, že ak nepôjdu so Zozo okamžite von, bude do nej dobiedzať celé popoludnie. „Choď pohľadať Kaču. Určite je u susedov. Idem po obojky, vezmeme aj Pipušu.“

KTO JE PIPUŠA?

PIPUŠA JE 3M: MÚDRA. MILUJÚCA. MAŠKRTNÍČKA.

NAJRADŠEJ MÁ: ŠKRABKANIE ZA UŠAMI

KEĎ JE VNÚTRI: DRICHME

KEĎ JE VONKU: VLEČIE SA, A KEĎ MÔŽE, DRICHME

NEZNÁŠA: ČESANIE

Hníerdo

„Pozri, Kača už zase robí srnky,“ smiala sa Zozo na lúke. Kača, čierna ako čert, vyskakovala z prvej marcovej trávy ako srnka. Všetky štyri nohy mala vo vzduchu.

Mama sa smiala. Za ňou sa na krátkych labkách vliekla Pipuša. Nôžky jej celkom nedorástli k mohutnému telu. Vďaka čiernobielym pásom na hlave vyzerala v tráve ako starý jazvec.

Zišli z hrádze a obišli potok, až dorazili ku križovatke troch ciest. Mama chcela pokračovať ako vždy k rieke. Pipuša sa však zvrtila. Ťažkým zadkom si sadla na cestu smerujúcu k skupine stromov.

„Mami, Pipuša chce ísť do Čarolesa!“ zvýskla Zozo a hnala sa za ňou.

ČO JE ČAROLEŠ?

ČAROLEŠ JE KAŽDÝ LES, KTORÝ NEVYZERÁ AKO LES,

ALE AKO ČAROLEŠ

MÔŽU V ŇOM BÝVAŤ BYTOSTI

KAŽDÝ VIDÍ V INOM ČAROLESE INÉ ČARY A TAJOMSTVÁ

„A ja už aj viem, prečo sem išla,“ zastavila sa mama. „Pozri sa tam,“ ukázala hore. V konároch ešte holého topoľa čierneho bolo čosi tmavé.

„Hniezdo!“ šepala Zozo vzrušene. „Tam bývajú! Tam bývajú Tarzanky, mamí, určite tam bývajú Tarzanky!“

„Ale tak vysoko?“ čudovala sa mama. „Ako sa tam dostanú, prosím ťa?“

„Tarzanky sú z hmly a listov a prachu. Sú pevné a vrtké, vylezú tam. Keď je konár ďaleko, tak naň vyskočia. V skákaní sú lepšie dievčatá, aj sa to učia. Nie v takej škole, ako je naša. Nemajú učiteľky. Učia sa od tých najlepších... ehmm,“ hľadala Zozo správne slovo. „No skratka od tých najlepších skákačov.“

„A v čom sú lepší chlapci?“

„Chlapci sú lepší na zemi. Lepšie sa zakrádajú a skrývajú,“ vysvetľovala Zozo. „A keď potrebujú Tarzanky skočiť dolu, tak používajú chvost ako kormidlo.“

„Ony majú chvost?“

„Jasné! Každá Tarzanka má iný. Jedna má chvost ako mačka, iná ako líška. Ďalšia má prasací chvostík alebo široký ako bobor. Niektorá ho má tenký ako myška. A tak.“

CHVOSTY TARZANIEK

*MAČACÍ CHVOST, LÍŠČÍ CHVOST, BOBRÍ CHVOST,
MYŠACÍ CHVOST, KONSKÝ CHVOST, PRASACÍ CHVOSTÍK,
ZAJAČÍ CHVOST*

„Musíme sa vrátiť, pod'. Už je veľa hodín,“ zavelila mama.

„Škoda, že zajtra musím ísť do školy,“ odula Zozo spodnú peru. „Kiežby nejako Tarzanky zariadili, aby zajtra škola nebola. Hneď by som sa sem vrátila.“

Škola

„Čítala si to už?“ vítal ocko mamu bez pozdravu. Rovno na ňu vychrlil otázky: „Vraj od zajtra deti nejdú do školy? To je asi pre ten vírus, nie? Nevieš, na ako dlho to bude? Len zajtra? Či aj ďalší týždeň?“

„Ukáž,“ vzala mu mama mobil z rúk. Prečítala si správu od riaditeľky školy. „V Bratislave zavreli školy už minulý týždeň. Takže to došlo aj k nám. Asi je to vážne. Snáď vedia, čo robia.“

„Si robíš prdel,“ zahuhňal im spoza chrbtov Fifo.

KTO JE FIFO?

FIFO JE 3P: POČÍTAČOM. POSADNUTÝ. POKÉMON.

NAJRADŠEJ MÁ: POKÉMONOV

KEĎ JE VNÚTRI: PREHRABÁVA SA V POKÉMONOCH

KEĎ JE VONKU: MYSLÍ NA POKÉMONOV

NEZNÁŠA: KEĎ MUSÍ ZA TREST NA NEJAKÝ ČAS ODOVZDAŤ

RODIČOM SVOJE POKÉMON KARTY

„Nerobím,“ ohradil sa ocko. „Zajtra ostávate doma. A ja ostávam s vami. Zrušili mi všetku prácu. Kým sa pandémia neskončí, nezarobím ani na slaná vodu.“

„Zato ja mám toho vyše hlavy,“ vrátila mama ockovi mobil.

„Budeme bez prachov?“ spýtal sa Fifo.

„Nie. Ja som o prácu zatiaľ neprišla. No aj tak urobíme opatrenia. Budeme sa musieť uskromniť.“

„Budem skromná, mami, budem naj, naj, najskromnejšia,“ vletela do izby Zozo. „Len keď mi dovoľíš zavolať Ade, môžem? Tak môžem?“

„Už si to počula? Od zajtra nejdeme do školy,“ prerušil ju Fifo.

„Si robíš prdel!“ zopakovala Zozo bratovu obľúbenú hlášku. Mama sa na ňu škaredo pozrela. Kým stihla niečo povedať, Zozo zvolala na celý dom: „Tarzanky mi splnili želanie!“

„Pomaly, pomaly. Sem si sadnite,“ nakázal ocko. „To, že sa nejde do školy, ešte neznamená, že sa nebudete učiť. Vyučovanie normálne pokračuje. Učiteľky budú posilať úlohy a vy ich budete doma plniť. Mama zatiaľ prácu má, ona na to nebude mať čas. Všetky druhácke aj piatacke zadania budem manažovať ja.“

„OMG,“ prevrátil oči Fifo.

ČO JE OMG?

OBLÚBENÁ FIFOVA ODPOVEĎ NA VŠETKO

V ORIGINÁLI: OH, MY GOD! (OCH, MÔJ BOŽE!)

ĎALŠIE VARIÁCIE:

OKADENÝ MASTNÝ GEKON!

OBLUDA MOČIARNA GUMENÁ!

ODÍĎ, MALÝ GRG!

OSEM MÚČNYCH GNÓMOV!

OŠIAL' MIMOZEMSKÝCH GATÍ!

OCHUTNAJ MOLÍ GUL'ÁŠ!

Prvý odkaz

„Čo robíš na tom parapete? Tu sa teraz nemôžeš hrať. Tu sa bude pracovať,“ dala si mama ruky v bok. Zamyslene si obzerala izbu, ktorú nikto na nič nepoužíval. Bol to viac sklad ako izba.

„Píšem Tarzankám odkaz,“ nedala sa vyrušiť Zozo. „Chcem sa poďakovať, že nám vybavili tú školu. Veď vieš,“ usmiala sa na mamu lišiacky.

Mama si vzdychla. Prachovkou opatrne utrela poličkovú skriňu, ktorá ledabolo trónila uprostred izby. Vedľa nej bol starý stolík z obývačky, vysávač, vedro s mopom, sušiaky na bielizeň a plno kadejakých harabúrd.

„V takomto neporiadku nebudem môcť pracovať,“ poškrabala sa mama za uchom.

„Chceš si tu spraviť pracovňu?“ spýtal sa ocko.

„Budem musieť pracovať z domu. Pre koronavírus sa nemôžeme stretávať. Nikto nevie, či ho má, alebo nemá. Každý, kto môže, ostane doma. Musíme to nejako vymyslieť.“

„Veď ty na niečo prídeš,“ objal ocko mamu okolo ramien. „Pomôžem ti s tým.“

„Aha, už to mám skoro hotové. Pozrite sa,“ nedala sa vyrušiť Zozo.

„Ukáž?“ Mama vyliezla na gauč pod parapetom. Prisadla si k dievčatku. „Mohla si tu aspoň utrieť prach,“ natiahla sa k parapetu s prachovkou. Zozo ju ihneď zastavila.

„Mami, nie! Musí tu byť prach. Iba tak sa sem Tarzanky nebudú báť prísť.“

ODKAZ PRE TARZANKY

DVA ZVITKY S TAJNÝM ODKAZOM

OBRÁZOK TARZANKY

SRDIEČKOVÁ BROŠŇA Z KERAMIKY

„Si šikulka,“ pochválila mama Zozo. „To srdiečko z keramiky, čo si vyrobila, im chceš dať? Budú vedieť, na čo to je?“

„A čo ja viem?“ zasmiala sa Zozo. „Možno k nemu prídu, ovoňajú ho a budú na ňom cítiť moje ruky. Chcem, aby ma mali rady a nebáli sa ma.“

„Ako sem trafia?“ spýtal sa ocko.

„Povedia im to škriatkovia. Tí sú všade. A jednorožce. Sú svetelné jednorožce, ktoré cválajú vo svetle. Na tento parapet predsa vždy ráno svieti slnko. Hí!“ zhíkla Zozo, až sa rodičia strhli. „Musím tu nechať odkaz pre všetkých!“

Zozo zletela z parapetu a vybehla do detskej izby. Ani nie o minútu bola nazad. „Už to mám! Už to mám!“ volala. Prihnala sa späť k parapetu. „Máme ešte nitku, prosím?“

„Akej farby?“ spýtala sa mama.

„To je jedno. Len nech to nečíta nikto nepovoláný.“

Mama vybrala zo škatule zvyšok červenej, žltej a fialovej nitky. Zozo jej podala drobulinké zvitky. Mama ich opatrne zviazala.

Teraz boli na parapete tri tajné odkazy.

ODKAZ PRE TARZANKY

DVA ZVITKY S TAJNÝM ODKAZOM PREVIAZANÉ ŠNÚRKOU

OBRÁZOK TARZANKY

SRDIEČKOVÁ BROŠŇA Z KERAMIKY

ODKAZ PRE ŠKRIATKOV

DVA ZVITKY S TAJNÝM ODKAZOM PREVIAZANÉ ŠNÚRKOU

OBRÁZOK ŠKRIATKA

ODZNAK MLADEJ VEDKYNE

ODKAZ PRE JEDNOROŽCE

DVA ZVITKY S TAJNÝM ODKAZOM PREVIAZANÉ ŠNÚRKOU

OBRÁZOK JEDNOROŽČA

KOVOVÁ BROŠŇA VÁŽKY VYKLADANÁ KAMIENKAMI,

KTORÉ NA SVETLE ŽIARIA

LIST PRE TOHO, KTO TO PRVÝ NÁJDE

PROSÍM, ODPÍŠTE A UROBTE TO ISTÉ, ČO JA

„Nechám im tu ceruzku. A špáradlo. A ešte lístočky, aby mi mohli odpísať,“ povedala si Zozo pre seba. Rozstrihala papier na malé kúsky. Úhľadne ich poukladala na seba. „A teraz to všetko musím povedať Ade.“

Bunker

„Môžeš zavolať Ade. Ale nie tri hodiny,“ povolil ocko Zozo večerný videohovor s kamoškou. Ada bývala v Košiciach, čiže na druhom konci sveta. Zo Záhoria, kde bývala Zozo, to do Košíc bolo asi tisíc svetelných rokov.

KTO JE ADA?

ADA JE 3V: VYNALIEZAVÁ. VESELÁ. VL'ÚDNA.

NAJRADŠEJ MÁ: TAJNOSTI S KAMOŠKAMI

KEĎ JE VNÚTRI: STAVIA LEGO

KEĎ JE VONKU: MAL'UJE S MAMOU OBRAZY NA PLÁTNO

*NEZNÁŠA: NEDEL'NÝ VEČER, KEĎ JEJ KAŽDÝ PRIPOMÍNA,
ŽE RÁNO TREBA VSTÁVAŤ DO ŠKOLY*

„Čo sa stalo s mojím bunkrom?“ rozzúrila sa Zozo, keď vošla do izby. Fifo už bol zalezený pod stolom. Na videu mal Alexa, Adinho brata. Rozoberali to, čo vždy: Pokémonov.

„Fifo!“ zhúkla po ňom Zozo.

„Br-b-b-b-br-br-b-b,“ zabrblal Fifo namiesto odpovede. Ani s ním nehlo.

„Ty si hrozný,“ zaňukala Zozo. „Kvôli tebe mi sem ide svetlo.“ Bunker má byť tmavý. Útulný. A malý, aby sa doň vošlo akurát jedno dievča s kamoškou na telefóne. Zozo vliezla pod stôl. Zasvietila lampu. Mobil položila na stojanček z lega. Vymyslela jej ho Ada, aby ho nemusela celý čas držať v ruke.

Videohovor Zozo a Ady

Zozo: Ahoj, Ada, Fifo mi zničil bunker.

Ada: Čau, ukáž.

Zozo: Pozri. Mám zvalenú strechu.

Ada: Daj dolu aj tú druhú stranu.

Zozo: Ale potom sa sem nezmestím!

Ada: Nevymýšľaj a skús to.

Zozo: No. Už je to pokazené.

Ada: Máš ho na stole dobre upevnený?

Zozo: Mám.

Ada: Tak tú deku natiahni. Podlož pod každý roh tri knihy.

Štvrtú polož na deku. Budeš mať šikmú strechu.

Zozo: Počkaj... Takto?

Ada: Ešte ti tam ide svetlo. Trochu

to posuň dopredu. Aby deka vzadu padla až na zem.

Zozo: Fakt. Už mi sem nejde svetlo.

Ada: Bunker je opravený.

Zozo: Fifo je hrozný.

Ada: Aj Alex je niekedy hrozný.

Fifo: Nehuďte, nič nepočujeme.

Ada: Ticho tam, Pokémoni!

Zozo + Ada: Pika pika-čúúú. Pika pi-hap-čúúú!